

[Bernhard Baunsgaard.]

fortsætter i skolen. Jeg er enig med ministeren i, at vi er nødt til at komme til, at de sidste må tvinges ind i skolen, men vi får nu ikke noget godt ud af det ved bare linealafgørelser og alene ved tvang. Vi må angribe problemerne ved at undersøge dem, sådan at de elever, der trods alle opfordringer ikke bliver, og som vi må gøre noget ekstra for at få til at blive, at de også kan få udbytte af den ekstra skolegang.

Jeg har gerne villet understrege dette her. Man skulle jo mene, at det var noget selvfølgeligt, men i disse tider er det jo ikke nemt at vide, om de rette ting bliver gjort altid. Der er jo undertiden forbløffende resultater af det, når man politisk angriber et problem, og derfor har jeg gerne villet understrege, hvor vigtigt det også er, at vi prøver på at finde ud af årsagerne, at vi støtter pædagogiske undersøgelser og forskning her i landet.

**Undervisningsministeren (K. B. Andersen):** Jeg vil gerne takke ordførerne. Der har jo, vi kan sige fra ingen side været sagt klart imod. Jeg indrømmer, at da hr. Poul Hartling tog ordet, var det måske nok, ligesom der kom et af de indlæg, som jeg havde ventet, men som altså ikke kom fra nogen af ordførerne, heller ikke fra hr. Holger Hansen, som sådan lidt mere kørte på disse lidt runde vendinger om frihed og tvang og alt det her, men ellers var der jo fra alle sider megen åbenhed, og fra de fleste sider og fra et klart flertal var der tilslutning.

Derfor vil jeg også gerne, som jeg gjorde fra starten, takke det konservative folkeparti, som har taget initiativet til denne debat, fordi der blev lejlighed til at få disse synspunkter frem. Jeg synes, det var meget værdifuldt, og jeg skal ikke vende tilbage til skolefortid, som hr. Poul Hartling gjorde, men jeg synes på den anden side, at det er naturligt — eller skal vi sige: jeg synes, det har været unaturligt, at der har været en periode, hvor vi sådan ligesom ikke havde de konservative ved bordet, når vi snakkede skolefremtid. Vi oplevede ved lærerloven i fjor, at man i meget høj grad var med i dette arbejde, og vi har jo ved det initiativ, der er taget i dag, også fået et klart udtryk for det helt naturlige, at man vil

være med, når disse ting formes, og det må vi jo så vende tilbage til til efteråret.

Jeg vil gerne sige, at der var en bemærkning, som hr. Gottschalck-Hansen har misforstået, og hvor han har tillagt mig et forkert motiv. Det var det, jeg sagde om, at det var de andres børn, der skal ud i praktisk arbejde. Det var, ligesom om hr. Gottschalck-Hansen ville sige, at denne her lidt sociale mistanke, den skulle altså ud, om den så skulle ud mellem sidebenene. Det var nu slet ikke det, jeg tænkte på. Nej, jeg tænkte såmænd på bl. a. den gruppe, som hr. Poul Dam var inde på. Jeg er jo lidt af en gammel grundtvigianer, hvad hr. Gottschalck-Hansen måske ved, og jeg har været med til ved nogle lejligheder at sidde i en kreds, hvor de principielt var vældig enige om, hvor vigtigt det var, at børnene kom ud i det praktiske liv, men når man så sagde rent praktisk: lad os nu lige sådan tage kredsen rundt og spørge, så kom de med sådan lidt forlegne bemærkninger om, at nu lod vi jo vores Ole gå videre, for han havde så godt af det, eller vores pige havde så godt af det netop dér; men for de andres børn var det altså så vældig godt. Det var altså mere sådan noget, jeg havde i ørene. Jeg er helt enig i, at der er ingen grund til at sige det med socialt sigte, og det var altså heller ikke det, jeg gjorde. Det var mere folk, der af principielle grunde har et skolesyn, som ikke svarer til det, de praktiserer for deres børn, jeg tænkte på; det har jeg ikke så vældig megen respekt for.

Så nævnte hr. Gottschalck-Hansen noget, som jeg måske burde have taget med — hr. Holger Hansen var inde på det samme — nemlig spørgsmålet om undervisningspligtens indtræden. Det er klart, at det må ses i sammenhæng med dette, og jeg vil gerne på den givne foranledning gøre opmærksom på, at det udvalg, der har været omtalt nogle gange efterhånden, Hans Jensen-udvalget, i sit kommissorium er blevet bedt om at overveje såvel spørgsmålet om undervisningspligtens indtræden som dens ophør.

Det vil altså sige, at når vi får en betænkning derfra, så vil også dette spørgsmål være belyst, og jeg ved, at man i udvalget har været inde på — og det synes jeg er en frugtbar og positiv tankegang — at når deltagelse i skoleundervisning i dag i meget høj